

תת"ע (אילת) 2612-07-23 - אופיר בנימין נ' מדינת ישראל

תת"ע (אילת) 2612-07-23 - אופיר בנימין נ' מדינת ישראל

תת"ע (אילת) 2612-07-23

אופיר בנימין

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה באילת

[07.07.2024]

כבוד השופטת אושרת חנה בר

החלטה

1. בפני בקשה להורות על ביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש וזאת בהתאם לסמכותי לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.
2. על פי האמור בכתב האישום, למבקש יוחסה עבירה של נהיגה במהירות של 136 קמ"ש במקום בו המהירות המותרת הינה 90 קמ"ש, עבירה בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.
3. המבקש זומן לדיון ליום 19.10.23. אך בשל מלחמת "חרבות ברזל" נדחה מועד הדיון ליום 01.02.24. אישור המסירה הסרוק בתיק בית המשפט למועד הדיון חזר בציון "לאחר ביקור שלישי הודבק".
4. לטענת ב"כ המבקש, המבקש לא התייצב לדיון בעניינו שכן לא זומן, ואישור המסירה המצוי בתיק הינו מזויף. ב"כ המבקש טען כי המבקש כופר באשמה.
- בנוסף, לדבריו, המבקש גילה על פסק הדין שניתן כנגדו רק לאחר שקיבל הודעה בדבר ריבית פיגורים בגין אי תשלום הקנס.
- המבקש יטען כי הותרת ההרשעה על כנה תגרום לו לעיוות דין.
- לפיכך עתר המבקש כי בית המשפט יורה על ביטול גזר הדין.
5. המשיבה התנגדה לבקשה, לדבריה המבקש זומן כדין.
- לעניין עיוות הדין טענה המשיבה כי הכשלים הראייתיים שהועלו על ידי המבקש אינם נכונים כגון, יש התייחסות למספר הק"מ, יש שהתייחסות לתנועה בכביש.
- בנוסף המשיבה טענה כי בדברי הנהג במעמד קבלת הדוח ישנה ראשית הודיה "אני נוסע מנהריה נסיעה ארוכה רק בקטע הזה נסעתי קצת מהר".

עוד טענה ב"כ המשיבה, כי אין בטיעוני המבקש כדי להוות סיבה מצדיקה לביטול גזר הדין.

דין

6. בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין.

השני - אם יגרם לנאשם עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט ייעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

7. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18) (להלן- רע"פ סאלם):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החרג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה" ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".

8. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 להב שמואל נ' מדינת ישראל (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 מוסברג עופר נ' מדינת ישראל (30.10.08).

9. בחנתי את טענותיה של ב"כ המבקש ולא מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשה.

כעולה מהמסמכים הסרוקים בתיק בית המשפט, הנאשם זומן לדיון בתיק ליום 19.10.23 אך לאור מצב המלחמה במדינה הדיון נדחה ליום 01.02.24.

המבקש זומן כדן - ההזמנה לדיון נשלחה לכתובת בה המבקש מציין בבקשתו, קיים אישור מסירה כדן ולפיכך, שפיטת המבקש בהעדרו היתה כדן.

בנוגע לטענה כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר הרשום, אין לי אלא להפנות לרע"פ 8427/17 רע"פ סאלם: "כאשר דוח העבירה, ההזמנה לדיון או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות." "

טענה כללית כי המבקש כופר בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין המצדיקה ביטול פסק דין (ראו רע"פ 2573/17 גיאר נ' מדינת ישראל (6.9.17)).

זאת ועוד, עיון בכתב האישום וההזמנה לדיון שנמסרה למבקש, בדברי מקבל הדו"ח, הוא המבקש, נרשם: "אני נוסע מנהריה נסיעה ארוכה רק בקטע הזה נסעתי קצת מהר".

יש לראות בדברי המבקש ראשית הודיה.

10. יש לזכור, כי מדובר בכתב אישום והזמנה לדיון בגין ברירת משפט במקור. אין בעונש שהושת על המבקש כדי להחמיר עמו כלל וכלל. על המבקש הוטל הקנס המקורי.

11. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה. ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

12. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש, משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון, הבקשה נדחית.

13. המבקש יפעל על פי האמור בגזר הדיון.

14. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' תמוז תשפ"ד, 07 יולי 2024, בהעדר הצדדים.